

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

Therszitész visszakérdez

(TRÓJA FALÁRA KAPART SZITOKVERS)

*Hájas akhája agebek, kutyahurkák, trójai trotlik -
Tajdag apók, nyesitek karddal a körmeitek?
Kürtfakadáskor futtok-e térdig trombitanyálban?
Múlt leve herseg-e vést tábori nyelveteken?
Trósz meg argív trottyan-e még közös, ősi gatyába?
Horgad-e gögbe borús nép gügye ajkatokon?
Fölhajdanlik-e elmehomályban a csürhe jövendő?
Laktat-e főpapi máj s nyárson a harciszekér?
Nyögtök-e még, ha nagy eszme kihörgön gyakja Helénét,
S szent Palládiumért törtet a szarba nyakig?
Tartarosz ürgelyukában a tósztokat, asztali áldást
Szűri-e szátok, a búzt hősileg öblögetőn?
Ellepi görcs agyatok buta dögvész hadrakeléssel –
Ízlik-e bős becsinált, rágtok-e fost s falovat?*

Váteszi portré, főpapi pózban

AZ ANTIKRISZTUS PRÉDIKÁCIÓJA,
HIERONYMUS BOSCH MŰHELYÉBŐL

*Szája hazug szentély, hol a szív hamis érce harangoz:
Isteni hírneveként kongja a tornyos időt!
Vészbe rezelten a bajt tovaongja a balga fülekbe:
Zsong zsigerekben a jós, rezgeti hangja az úrt.
Fátuma fád duma, bádóg a lelke, de gögje igaz pléh:
Fölhevülős, kopogós pánt a pokol kapuján.*

*Torka tüzes döngkút, hol az ördög imára harangoz:
Démoni pulpituson tornyosul, átkot okád...
Rázza vezéri karizma, kiárad a bűn a pecérre:
Üdve betölti agyát, mint pöcegödröt a lötty.
Fölkent ő is, akár pakurával a kocsmi padlat!
Önmaga szobra, ha döng, karzat üvölt, ha papol:
„Szájatok ős szentély, hol a nyelvetek érce harangoz:
Kongat a mennyei sors, mint süketült toronyőr!”*

Félbalkezes szonett

TOMPA GÁBOR VERSKÖTETÉRE

*Ha verses rendez könyvbe Tompa Gábor,
Világpórázra varr parány nyakéket,
S nem örli vak talány a fránya népet
Thébában sem, hol tömpe gondba hábor,*

*Mert fellelősök görbe csontja már por,
S még áskálódnak zordon bányarédek,
Hogy költők szája hordjon kányaprémet,
Ha Helsing-örként jelszót ont magából!*

*Az ember ír, habár a stáb letesztel –
De rút korokban bármely torz szonett szép,
Ha könnyed, mint egy hajlított tonetszék!*

*Ha mélyből dúdol Sára, Ábel, Eszter –
Gyerekhangoktól lelkes rég a bánya...
S ragyogni kezd a mindenség magánya.*

Prelúdium

N. A. HÁROM SORÁRA

Mert míg magasabb éjbe költözik
Didergés hófokán a hold
Hölderlinül delejlő fecskehang
A vers ha álmon áthatolt

Öröklét minden hallomás
Nincs semmi folyton újra más van
Csak mint a fény zavart sötét vízen
Sétálunk csöndes zuhanásban

Négysoros

Tátongó fényben sivatagi testek,
Háromkirályok, mágusok ügetnek
Alkonnyal málhás, hús üvegtevéken
Tűnt hajnalúrben, törhetetlenül.